

PREMIS
DRAC
2020

CERTAMEN DE
PROSA I POESIA

12a EDICIÓ
SOLSONA,
18 D'ABRIL DE 2020

WWW.PREMISDRAC.CAT

DOS SONETS I L'APETÈNCIA D'UNA OMBRA

de JAUME INVERNON i FORN

UN SONET L'àngel i l'altre

Un àngel duc que em remou i m'encalma;
juga amb el temps, l'accelera i l'atura,
i converteix el tic-tac en tortura
quan esdevé l'abans, abans que l'ara.

De tot batec me'n fa una benanada,
un frau constant, un acte d'impostura,
i em fa sentir com fruita quan, madura,
malmira el vent o anhela la mossada.

En soc esclau i alhora pelegrí,
em marca el pas i també me'l vigila
i tot esforç d'ensinistrar-lo és nul

perquè amenaça amb càstigs, sense indult.
Si l'encordat, lentament, es desfila
pot fer emmudir l'altre que viu en mi.

L'ALTRE SONET Rubor

Com si flames d'un foc volessin altes
lliurades a la no fàcil conquesta
del continent del bes i la tempesta;
mirall d'ànimes sanes o malaltes,

vistent proclama de virtuts o faltes,
natural acte del cos, de protesta,
o d'esclat de coets en nit de festa
així s'enlaira un vermell a les galtes.

Sentimental bandera la que oneja
al cel suau del camí de les llàgrimes,
que uns cops captiva i uns altres ensonya

i no hi ha unguent ni sabó de neteja
que corregeixi de la pell les pràctiques
quan parlem, del rubor, de la vergonya.

**PREMIS
DRAC
2020**

CERTAMEN DE
PROSA I POESIA

12a EDICIÓ
SOLSONA,
18 D'ABRIL DE 2020

WWW.PREMISDRAC.CAT

PREMI POESIA 2020

L'APETÈNCIA D'UNA OMBRA

O sigui, que soc poeta.
Alpinista de la nit alta,
confident d'estels perduts
en mapa de mirades,
somniador de cims impossibles
on plantar banderes d'arribada.
Vet-ho aquí. Poeta!
Com un que trasteja buidors del cor
i deserts del pensament
per un pam d'oasi de pau.
Que es capbussa, sense escafandre,
en un mar de mots cercant
els que ningú mai no troba
i es lamenta i plora pels que,
desavesats, van a la deriva,
engolits per tsunamis forasters.
Com un que cameja la nit
inquirint llum als fanals
de l'enfosquit carrer dels anys.
Que sap del bes no dat i de la llàgrima,
de l'espaiat mínim que hi ha
del goig a la tristesa,
de l'alè del bes a la mossada,
de la calma de la pell i la carícia
al sangtraït de la força
i l'insomni de la por,
del cel a l'infern i viceversa.
Que parla del que no veuen els ulls
i del que la veu calla.
Ni més ni menys que poeta
amb totes les lletres i les que no, també.
Rient, cantant,
blasmant o renegant,
mentint en la mentida del vers
fins a fer-lo certesa,
veritat absoluta.
I amb tu escoltant-me, necessàriament.
Regalant-me l'ombra
per la qual sento apetència,
oh, sí!, la d'un llorer
i, aleshores, poder dir:
sí, soc poeta.